

Κράτος και Θρησκεία

Κάθε Έλληνας που έχει υπηρετήσει στη δεκαετία του '70 ή προηγουμένως, αν σέβεται τον εαυτό του απεχθάνεται την Εκκλησία. Αυτούς τους μυστήριους με τα γένια και τα σατέν που στηνόντουσαν δίπλα σε διάφορους συνταγματάρχες και εσύ έπρεπε να στέκεσαι κλαρίνο, γιατί πριν από δύο χιλιάδες χρόνια ένας Εβραίος προφήτης ονόματι Ιωάννης πιθανόν να είχε βαπτίσει έναν ανερχόμενο και πολλά υποσχόμενο προφήτη στα νερά του Ιορδάνη, γιατί ντάλα καλοκαίρι κάποιος πατέρας της Εκκλησίας αποφάσισε ότι πρέπει να γιορτάζεται η μνήμη της μαμάς του νεαρού προφήτη και να πηγαίνεις άγημα με βήμα κηδείας, επειδή ένας διοικητής της Γαλιλαίας πριν από δύο χιλιάδες χρόνια δεν έδωσε χάρη στον Ιησού. Αυτό σημαίνει ότι η Εκκλησία συνεργάστηκε με τη χούντα; Με τη στενή έννοια του όρου, όχι. Με την ευρεία, όμως, έννοια του όρου, βεβαίως. Όχι επειδή όρκιζε τους Παπαδόπουλους και τους Ζωιτάκηδες, ούτε επειδή δεν είχε πρόβλημα στο σύνθημα «Ελλάς Ελλήνων χριστιανών». Η ενοχή της Εκκλησίας ήταν του τύπου «θέλει να κρυφτεί, αλλά η χαρά δεν την αφήνει». Πελάτες -έστω και με το ζόρι- έφερνε η δικτατορία στην Εκκλησία και ποιος μαγαζάτορας δεν θέλει τον πελάτη;

Επίσης, ποιος μαγαζάτορας όταν έχει την αγορανομία δική του δεν θα κοιτάξει να κλείσει το μαγαζί του ανταγωνιστή του; Η σφραγίδα της «επίσημης προμηθεύτριας μεταφυσικών πιστεύω», που έχει εξασφαλίσει η ελληνική Εκκλησία χάρη στο Σύνταγμα, την έκανε να υπερασπίζεται το προϊόν της «έναντι του ανταγωνισμού». Οι Ιεχωβάδες κυνηγήθηκαν στην Ελλάδα, τυπικά επειδή δεν ήθελαν να παίρνουν όπλα όταν γίνονταν στρατιώτες, ουσιαστικά όμως επειδή ήταν αντίπαλο χριστιανικό δόγμα. Στους Ιεχωβάδες απαγορευόταν να προσηλυτίζουν πολίτες, τη στιγμή που η Ορθόδοξη Εκκλησία είχε όλα τα Μέσα, τον Στρατό και την Αστυνομία δικά της για να προσηλυτίζει. Η «εξύβριση των θείων» ήταν αυτόφωρο και μη εξαγοράσιμο αδίκημα. Το να βρίσεις τον Μωάμεθ ή τον Βούδα δεν ήταν.

Χρόνια ολόκληρα φάγαμε στα σχολεία να αποστηθίζουμε τις φυλές του Ισραήλ, σαν να είχαμε γεννηθεί στην Καπερναούμ. Μέχρι το '80 ήταν αδύνατον να παντρευτείς, να πεθάνεις ή να βγάλεις ταυτότητα χωρίς να ανακατευτεί η Εκκλησία. Ο πατήρ Αυγουστίνος στην Πάτρα αμόλαγε τις θεούσες να σταματάνε το καρναβάλι. Στα σινεμά εκκλησιαστικές οργανώσεις μέχρι τις μέρες μας εμποδίζουν κόσμο να δει έργα που προσβάλλουν τις θρησκευτικές ευαισθησίες της

Ορθόδοξης Εκκλησίας, που για να προσβληθείς πρέπει να αγοράσεις εισιτήριο και να μπεις, όταν η Εκκλησία δεν σκέφτεται ότι η ίδια δεν έχει πρόβλημα να χτυπάει καμπάνες, να βγάζει επιτάφιους και να ανοίγει στην τσίτα άθλιας ποιότητας μεγάφωνα με ήχο που θυμίζουν Τσιγγάνο που πουλάει καρπούζια.

Όλα τα προηγούμενα με έναν Τύπο συνειδητά ή υποσυνείδητα συμβιβασμένο. Από τους παρουσιαστές των εκπομπών, που δίνουν το ρεπορτάζ χωρίς να ξεχνάνε να απολογηθούν για το ότι το κάνουν αυτές τις ημέρες, που «είναι φτιαγμένες για κατάνυξη», μέχρι της εφημερίδες, που στην ημερομηνία δεν ξεχνούν να βάλουν το «Μ» πριν από την ημέρα, σαν η Τετάρτη να είναι Μεγάλη και αν δεν είσαι χριστιανός. Όλα τα ανωτέρω με την ενοχή του αμαρτωλού που ξέρει ότι μια μέρα θα πεθάνει και στον ουρανό ο Θεός θα τον στείλει σε δωμάτιο των δύο αστέρων στον παράδεισο επειδή την Τετάρτη 15 Απριλίου 2009 μετέδιδε τον αγώνα Κολοσσός-ΠΑΟΚ. Πάντως, οι δικοί μας στην εφημερίδα (σ.σ.: «SportDay») να μην ανησυχούν. Πριν με στείλει στην κόλαση ο Κύριος, θα του υπενθυμίσω ότι παρ' όλο που ήταν κομμουνιστές, το «Μ» πριν από τη μέρα ποτέ δεν το ξεχάσανε.

Όσο περισσότερο μπλέκεται η κοινωνία με τη θρησκεία τόσο μεγαλύτερα τα εγκλήματα. Γιατί ο θρησκευτικός σκοταδισμός χρησιμοποιεί τη δύναμη του κράτους. Με αποτελέσματα που να αγγίζουν τη γελοιότητα, όπως το χθεσινό από το Αφγανιστάν, που η Βουλή ψήφισε νόμο ότι ο σύζυγος έχει δικαίωμα να απαιτεί από τη σύζυγο σεξ το λιγότερο μία φορά στις τέσσερις ημέρες. Τα αποτελέσματα πολλές φορές είναι τραγικά, όπως και πάλι στο Αφγανιστάν, όπου μουτζαχεντίν σκότωσαν νεαρό ζευγάρι επειδή είχαν φύγει από τα σπίτια τους ενώ η κοπέλα ήταν αρραβωνιασμένη. Μην παρηγοριόμαστε ότι αυτοί είναι Αφγανοί, μουσουλμάνοι, φανατικοί, υπανάπτυκτοι ή ό,τι άλλο επίθετο θέλουμε να τους κολλήσουμε για να μοιάζουν μακρινοί. Και οι δικοί μας οι παπάδες, αν μπορούσαν, σε τέτοιο κόσμο θα ήθελαν να ζουν.

Στο Βυζάντιο οι μοιχοί και οι μοιχαλίδες τράβαγαν χειρότερα. Διαπομπεύονταν στους δρόμους της Κωνσταντινούπολης, με τον λαό να τους πετάει εντόσθια και βρομίες, ενώ το ζευγάρι ήταν καθισμένο ανάποδα σε γάιδαρο και συνήθως έβρισκε τον θάνατο από λιθοβολισμό. Για περισσότερες λεπτομέρειες διαβάστε το αριστούργημα του Κυριάκου Σιμόπουλου «Βασανιστήρια και εξουσία». Και αν σκεφτείτε «αυτά γινόντουσαν τότε», σκεφτείτε και το άλλο. «Έχει ποτέ καταδικάσει η Εκκλησία τα εγκλήματά της στη βυζαντινή περίοδο»; Ούτε κατά διάνοια. Τη θεωρεί τη λαμπρότερη περίοδο της ιστορίας της, γιατί μαζί με την Τουρκοκρατία ήταν οι εποχές στις οποίες είχε τη μεγαλύτερη πολιτική δύναμη.

Όσο για τα σύγχρονα, δεν χρειάζεται παρά να πάει κανένας στη δεκαετία του '50 για να πληροφορηθεί ότι εκτός της Αθήνας οι παπάδες και οι δάσκαλοι απαγόρευαν στα παιδιά να βγαίνουν μετά τις 6 το απόγευμα και να πηγαίνουν σινεμά. Όσο για το σεξ, για να πας να πηδηχτείς σε ξενοδοχείο έπρεπε να έχεις χαρτί ότι εσύ και η τέτοια είσαστε παντρεμένοι.

Πηγή: sport-fm.gr (Αντώνης Πανούτσος – Εφημερίδα Sportday)